

Reggel

Semmi más nem érdekel
csak az hogy nem csordult-e ki az agyam
hagyom hogy besüssön a Csillag
és mélyen ülő csipámat felolvassza.

Mikor pajzzsal és büszkeséggel csak a sarokig jutok...

Szerelmes balladák az égbe
kiáltották más fájdalmát.
A sajátommal mit kezdjek?

Valami hiányfátyol lebeg
ügyefogyottan a nyakamban
túlbecsültem magamban.
Sose tedd
látod esetlen szógazokat kapálok.

Irtom a gondolatot is:
ernyedve fekszem melletted
a tengerparton vagy a Dunánál
és fogom a kezéd vagy fogod a kezem
mindegy is
a lényeg a pillanat.

Elfojtom csírájában a vágyakat
szajha leszek
nem érdekel mikor hogyan
csak tiporhassak
mosolyomat lefestik majd
ostoba szerelmes ifjak.

Mit nekem szelídség érzélem
mit nekem fájdalom?
Egy villámgyors mozdulattal
lecsapom a legyet az asztalon.
Behúdom a hasam kitolom a mellem.
Kit érdekel hogy a társadalomban hol van a helyem?
Nincs más dolgom csak várni
várni hogy postázzák lovaggá ütésem időpontját.
A helyszín már biztos: BÉKASEGGE KÖZ
LEJTŐ UTCA TIZENHÁROM.

Félre

Mikor meztelen szívvel hozzá rohantam
nem vártam hogy felbűg
a félmocskos férfiúi dac
s az tapos maradék szavamba
mivel eszközöm a tébolyult rím-rom
félreértett
a megbékélt finom úr
finoman kiröhögött
tudtán kívül a sörhöz lökött

üveges szemmel tört ketté egy teázó rémképletet
ő aki a kávéba is mézet csepegtetett
a mézeshetekből így csak hetet kaptam
a neki szánt pofonom a saját arcomon csattant
hogy ügyesen álcázott nyomorommal
piruló pofátlansághoz szoktam.